

НАШЕ

ЖИТТЯ

Газета виходить
щотижня
з липня 1967 року

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 49 (447)

П'ятниця, 5 грудня 1975 р.

Ціна 2 коп.

ІНФОРМАЦІЙНЕ ПОВІДОМЛЕННЯ ПРО ПЛЕНУМ ЦЕНТРАЛЬНОГО КОМІТЕТУ КОМУНІСТИЧНОЇ ПАРТІЇ РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ

1 грудня 1975 року відбувся Пленум Центрального Комітету Комуністичної партії Радянського Союзу.

Пленум заслухав доповідь Генерального секретаря ЦК КПРС тов. Брежнєва Л. І. про питання чергового XXV з'їзду КПРС.

Пленум прийняв відповідну постанову, яка публікується в пресі.

Пленум заслухав доповіді заступника Голови Ради Міністрів СРСР, голови Держплану СРСР тов. Байбакова М. К. «Про Державний план розвитку

народного господарства СРСР на 1976 рік» і міністра фінансів СРСР тов. Гарбузова В. Ф. «Про Державний бюджет СРСР на 1976 рік».

На Пленумі виступив з великою промовою Генеральний секретар ЦК КПРС товариш Брежнєв Л. І.

Пленум ЦК КПРС прийняв у цих питаннях відповідну постанову, яка також публікується в пресі.

На цьому Пленум ЦК КПРС закінчив свою роботу.

Постанова Пленуму ЦК КПРС, прийнята 1 грудня 1975 року ПИТАННЯ ЧЕРГОВОГО XXV З'ЇЗДУ КПРС

1. Затвердити такий порядок денний чергового XXV з'їзду КПРС:

1) Звіт Центрального Комітету КПРС і чергові завдання партії в галузі внутрішньої і зовнішньої політики — доповідь Генерального секретаря ЦК КПРС тов. Брежнєва Л. І.

2) Звіт Центральної ревізійної комісії КПРС — доповідь голова ревізійної комісії тов. Сизов Г. Ф.

3) Основні напрями розвитку народного господарства СРСР на 1976—1980 роки — доповідь Голова Ради Міністрів СРСР тов. Косигін О. М.

4) Вибори центральних органів партії.

2. Встановити норму представництва на XXV з'їзд КПРС: один делегат від 3000 членів партії.

3. Делегати на XXV з'їзд КПРС обираються згідно з Статутом партії закритим (таємним) го-

лосуванням на обласних, крайових партійних конференціях і з'їздах компартій союзних республік. Вибори делегатів на з'їзд КПРС від компартій України, Білорусії, Узбекистану і Казахстану проводяться на обласних партійних конференціях.

Комуністи, які перебувають у партійних організаціях Радянської Армії, Військово-Морського Флоту, внутрішніх і прикордонних військ, обирають делегатів на XXV з'їзд КПРС разом з відповідними територіальними партійними організаціями на обласних, крайових партконференціях або з'їздах компартій союзних республік.

Комуністи, які перебувають у партійних організаціях частин Радянської Армії і Військово-Морського Флоту, розташованих за кордоном, обирають делегатів на XXV з'їзд КПРС на партійних конференціях відповідних військових з'єднань.

Постанова Пленуму ЦК КПРС, прийнята 1 грудня 1975 року Про проекти Державного плану розвитку народного господарства СРСР і Державного бюджету СРСР на 1976 рік

Схвалити в основному проекти Державного плану розвитку народного господарства СРСР на 1976 рік і Державного бюджету СРСР на 1976 рік і внести їх на розгляд сесії Верховної Ради СРСР.

ЗА НЕВТОМНУ ДІЯЛЬНІСТЬ НА БЛАГО МИРУ

У Москві відбулися урочисті збори, присвячені врученню Генеральному секретареві ЦК КПРС товаришеві Л. І. Брежнєву «Золотої медалі миру» імені Ф. Жоліо-Кюрі.

У Свердловському залі Кремля зібралися представники трудящих, члени і кандидати в члени ЦК КПРС, члени Центральної ревізійної комісії КПРС, депутати Верховної Ради СРСР і Верховної Ради РРФСР, керівники союзних міністерств, відомств, громадських організацій. У залі делегація Всесвітньої Ради Миру — учас-

ники Всесвітньої конференції представників національних рухів за мир, яка відбулася в Ленінграді.

Під бурхливі, тривалі оплески Генеральний секретар Всесвітньої Ради Миру Р. Чандра вручив Леонідові Іллічу Брежнєву «Золоту медаль миру» імені Ф. Жоліо-Кюрі і диплом про присудження цієї високої нагороди.

З великою увагою був вислуханий виступ товариша Л. І. Брежнєва. Заключні його слова учасники урочистих зборів зустріли бурхливою овацією.

У зв'язку з присудженням «Золотої медалі миру» імені Ф. Жоліо-Кюрі товаришеві Л. І. Брежнєву на його адресу надходять численні поздоровні телеграми, в яких підкреслюється визнання величезних заслуг Л. І. Брежнєва у боротьбі за зміцнення міжнародної безпеки, за справжню розрядку та дружбу між народами землі, його багатогранна діяльність на благо радянських людей, на благо миру в усьому світі.

ДЕНЬ КОНСТИТУЦІЇ СРСР

Сьогодні трудящі нашої неослабної Батьківщини урочисто відзначають День Конституції СРСР як традиційне всенародне свято.

Прийнята тридцять дев'ять років тому Надзвичайним VIII Всесоюзним з'їздом Рад Конституція Союзу РСР наочно підтвердила слова великого Леніна про те, що Радянська влада в мільйон раз демократичніша найбільш демократичної буржуазної республіки.

В Конституції СРСР законодавчо закріплена повна і остаточна перемога соціалізму, здобута радянським народом під керівництвом Комуністичної партії, перемога, яка перетворила нашу країну в соціалістичну державу робітників і селян. В нашій країні утвердився суспільний і державний лад, у якому немає експлуатації людини людиною, соціального і національного гніту; народові належать всі суспільні багатства і вся повнота політичної влади.

Радянська Конституція гарантує громадянам СРСР справді демократичні права і свободи: право на працю, на відпочинок, на освіту, на матеріальне забезпечення в старості і в разі хвороби і втрати працездатності. Ці та інші права забезпечуються у нас соціалістичною системою господарства, основаного на суспільній власності на знаряддя і засоби виробництва, а також відповідними заходами з боку держави, спрямованими на неухильне зростання матеріального і культурного рівня життя трудящих.

Разом з тим, Конституція СРСР покладає на всіх громадян рівні обов'язки: додержувати Конститу-

ції, виконувати закони, додержувати дисципліни праці, чесно ставитися до громадського обов'язку, поважати правила соціалістичного співжиття, берегти і зміцнювати суспільну, соціалістичну власність як священну і недоторканну основу радянського ладу, мужньо захищати Батьківщину.

Перемога соціалізму в нашій країні і всезростаючі успіхи комуністичного будівництва демонструють перед усім світом велику творчу силу народних мас — справжніх творців історії. Радянський народ, керований Комуністичною партією, розгорнувши соціалістичне змагання за гідну зустріч XXV з'їзду КПРС, успішно йде до фінішу дев'ятої п'ятирічки.

Використовуючи свої права, в тому числі право об'єднання в Товариство, надані Конституцією, трудящі глухі нашої республіки роблять все для того, щоб якнайкраще виконати свої обов'язки, перш за все, на трудовому фронті. Колективи об'єднань і підприємств Товариства достроково виконали п'ятирічне завдання, а також план з реалізації продукції одинадцяти місяців завершального року п'ятирічки. Готуючи гідну зустріч XXV з'їзду нашої партії, вони зобов'язалися успішно завершити виконання планів і зобов'язань 1975 року по підвищенню ефективності виробництва, випуску і реалізації продукції, поліпшенню її якості.

Під прапором Конституції СРСР, під керівництвом Комуністичної партії радянський народ впевнено йде до комунізму.

МЕТА—ЗНАК ЯКОСТІ

Йдучи назустріч XXV з'їзду КПРС, колектив Кіровоградського УВП взяв на себе і успішно виконує підвищені соціалістичні зобов'язання. У соціалістичному змаганні, крім високих виробничих досягнень, кожний трудівник прагне одночасно з кількістю виготовленої продукції добиватися якісних показників.

З цією метою було вжито ряд комплексних заходів, а саме: всі виробниці, що виготовляють наше УВП, в квітні 1975 року були атестовані з присвоєнням першої категорії якості, з робітниками проводилось навчання по вивченню технології та бесіди про значення якості наших виробів.

Для більш широкого ознайомлення трудівників нашого підприємства з питань якості у нас регулярно виходить спеціальний бюлетень, в якому викриваються

недоліки і популяризується досвід соціалістичного змагання. В День якості, який на підприємстві проводиться щомісяця, обговорюються причини браку і вживаються заходи для їх усунення. І ось в завершальному році підприємство не має рекламцій на вироблену продукцію.

Особливу увагу якості продукції приділяють робітники зварювальної дільниці № 1. Зварювальники металевих корзин Є. Ю. Романенко, Г. І. Комогоров, Л. М. Колосовський, І. І. Башта, В. В. Кузьменко та інші завжди виконують роботу високоякісно і надійно.

Нині колектив готується завершити дев'яту п'ятирічку і набутий досвід ще ширше використати в новій п'ятирічці, яка буде п'ятирічкою якості.

В. БОНДАРЕНКО,

ТРИДЦЯТЬ РОКІВ УДАРНОЇ ПРАЦІ

Наприкінці 1945 року прийшов на підприємство УТОГ демобілізований війн К. З. Дем'яненко. Це був час, коли наша країна тільки-но почала заліковувати рани, заподіяні війною. Ось тоді Кузьма Захарович, ветеран Великої Вітчизняної війни, виконавши свій священний обов'язок захисту соціалістичної Батьківщини, став на ударну трудову вахту.

В ту пору працювали в старому приміщенні, обмалювало устаткування, інструменту. Займалися ремонтом автомашин. К. З. Дем'яненко працював ковалем не покладаючи рук, допомагав відбудовувати підприємство, лагодити старе устаткування.

У п'ятдесятих роках на підприємстві стали відбуватися зміни: було споруджено нову майстерню, придбано токарні, стругальні верстати. І Кузьма Захарович освоїв спеціальність стругальника, одночасно виконуючи ковальські роботи.

Запорізьке учбово-виробниче підприємство в шістдесятих роках почало спеціалізуватися на випуску електротехнічних виробів. І К. З. Дем'яненко освоїв ще професію добальника.

1964 року підприємство перейшло у новий виробничий корпус, оснащений новим устаткуванням, з великим світлим цехом групи відділу головного механіка, де також працював ветеран.

За весь час своєї тридцятирічної праці К. З. Дем'яненко неодноразово одержував грамоти, йому присвоєно почесні звання «Ударник комуністичної праці» і «Майстер — золоті руки», його нагороджено знаком «Переможець соціалістичного змагання 1974 року».

Тридцять років ударної праці ветерана Дем'яненко на одному підприємстві, яке зростало разом з ним, залишили славний слід. Він навчив спеціальності стругальника не одного молодого робітника. І тепер, продовжуючи працювати, він є наставником виробничої молоді.

Л. САФОНОВА.

К. З. ДЕМ'ЯНЕНКО.

П'ятниця, 5 грудня 1975 р.

ЩАСТИ ТОБІ, НАТАЛЮ!

Подруги поспішали додому. Мимохідь не одна з них уже запитувала Наталю:

— А що, не йдеш сьогодні до школи?

— Чому б не? — весело посміхаючись, відповідала їм дівчина. Вона все ще сиділа за машиною й прискіплювала всі куточки, де міг залишитися пил, перевіряла й старанно змашувала ходову частину. Лише тоді, як цілком пересвідчилася, що і в другу зміну машина працюватиме надійно, Наталя підвелася з стільця. Тепер, хоч напарниці ще й не було, вона могла з чистою совістю збиратися додому.

Завжди, в таких випадках я мимоволі стежу за поведінкою цієї молоді швачки — радіє душа, що росте така зміна.

Лише два роки минуло, як комсомолка Н. Лисенко вперше прийшла до нас на Харківське УВП-2. Тоді показали ми їй усе, що маємо. І можна було обирати будь-яку професію. Але Наталя вирішила стати швачкою. І то твердо. Так, що вже після перших занять між майстрами та ветеранами під-

приємства почалися розмови про те, що в цій учениці виробничого навчання є, як-то кажуть, «іскра». Дівчина охайна, ввічлива, уважно прислухається до порад старших, дисциплінована. І тямуща — швидко опановує необхідними теоретичними знаннями. А тому ніхто у цеху й не здивувався, що достроково, вже через три місяці навчання Наталі Лисенко присвоїли третій розряд і посвятили її в робітничий клас.

Постійно, з місяця в місяць потік № 3 успішно виконує доведені завдання і взяті соціалістичні зобов'язання, часто виборює перехідний Червоний вимпел. Ось і за третій квартал завершального року п'ятирічки йому присуджено перше місце в змаганні. А Наталя Лисенко у цьому потоці визнала однією з кращих серед молодих швачок.

Борючись за першість в індивідуальному соціалістичному змаганні, дівчина зобов'язалась завдання останнього року дев'ятої п'ятирічки завершити до 15 грудня. Вже сьогодні можна сказати, що з цим зобов'язанням вона справиться достроково.

На початку року Наталя давала слово, що змінні завдання перевиконуватиме на 20 процентів, при цьому 99,5 процента продукції здаватиме з першого пред'явлення. Окрім того, підвищить свою кваліфікацію, освоївши до кінця

КОНСТИТУЦІЯ СРСР ПРОГОЛОСИЛА І ГАРАНТУЄ НАЙВЕЛИЧНІШІ ДЕМОКРАТИЧНІ ПРАВА І СВОБОДИ ДЛЯ ГРОМАДЯН НАШОЇ КРАЇНИ: ПРАВО НА ПРАЦЮ, ПРАВО НА ВІДПОЧИНОК, ПРАВО НА МАТЕРІАЛЬНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ В СТАРОСТІ, А ТАКОЖ — В РАЗІ ХВОРОБИ І ВТРАТИ ПРАЦЕЗДАТНОСТІ; ПРАВО НА ОСВІТУ; РІВНОПРАВНІСТЬ ГРОМАДЯН СРСР НЕЗАЛЕЖНО ВІД СТАТІ ТА ВІД НАЦІОНАЛЬНО-РАСОВОЇ ПРИНАДЛЕЖНОСТІ; СВОБОДУ СЛОВА, СВОБОДУ ДРУКУ, СВОБОДУ ЗБОРІВ І МІТИНГІВ, СВОБОДУ ВУЛИЧНИХ ПОХОДІВ І ДЕМОНСТРАЦІЙ, СВОБОДУ ОБ'ЄДНАННЯ В ГРОМАДСЬКІ ОРГАНІЗАЦІЇ І ТОВАРИСТВА ТРУДЯЩИХ, СВОБОДУ СОВІСТІ; НЕДОТОРКАНИСТЬ ОСОБИ І ЖИТЛА.

року три суміжні операції, і в школі робітничої молоді вчитиметься на «4» і «5».

А ось фактичні показники її роботи: змінні норми виконує на 135 процентів; з першого пред'явлення здає здебільшого всю продукцію, але не менше 99,5 процента; освоїла п'ять суміжних професій. В школі робітничої молоді вчиться, як і зобов'язувалась. Окрім того, систематично відвідує і заняття в школі комуністичної праці, бере активну участь у громадському житті колективу. Вона — страховий делегат потоку, двічі брала участь у змаганні за звання «Краща

швачка-мотористка», одна з помічників майстра потоку.

Напевне, варто згадати й про те, що торік Наталя виконала своє річне особисте завдання на 139,5 процента й стала за підсумками змагання ударницею комуністичної праці.

Як видно зі сказаного, з вогником працює вона і цього року. У мене немає сумніву, що це звання з честю носитиме й надалі.

Щастя тобі, Наталю, на робітничій ниві та в особистому житті.

М. ТАЛАЩЕНКО,

старший майстер швейного цеху Харківського УВП-2.

ГОРДЕ ЙМЕННЯ — РОБІТНИК

Загальні збори виробничників були в розпалі. На трибуну вийшов інший промовець, і з сцени пролунало:

— Нещодавно Радянський уряд нагородив Бориса Михайловича Туркіна орденом Трудового Червоного Прапора, і — в залі Донецького будинку культури знялися гучні оплески.

Борис Михайлович щойно зайшов до залу. Він затримався в інструменталці, де ще раз переглянув чорнові креслення та розрахунки на нову рацпропозицію. Приземкуватого зросту, міцно збитий, він, ще не розуміючи, кому так довго аплодують, теж заплескав у долоні. Отак, плескаючи, Борис Михайлович легкою, ходою пройшов до перших рядів крісел і сів на вільне місце. Та сусід по кріслу штовхнув його ліктем:

— Йди на сцену, тебе кличуть.

Аж тут до свідомості Бориса Михайловича дійшло, що то аплодують йому, і він став недовіркою переводити погляд то на сцену, де за кумачевим столом члени президії теж аплодували, то в зал, де були майже всі знайомі обличчя. Як у тумані, Борис Михайлович машинально піднявся на сцену, одержав коробочку з орденом, подякував. Йому тисли руку, щось говорили. Він теж від-

Б. М. ТУРКІН.

повідав на ті рукопритискання і поспіхом, не влад відповів.

Радість щире заповнила йому груди. Борис Михайлович захотілося побути на самоті.

Гомінком тротуаром у мерехтінні вечірніх вогнів поспішав у своїх справах перехожі, вулицею мчали машини. А він неспішно ходою простував додому, і в па-

м'яті спливали картини його життя.

...15-річний хлопець освоїв професію слюсаря у школі фабрично-заводського навчання. Руки ще невміло тримали важкий молоток, який чомусь частіше бив по пальцях. Та з часом прийшла майстерність, і він безмежно гордився тим, що вже вмів із невіддатливою металею змайструвати будь-яку деталь. Якраз повинен був поступити на завод слюсарем, та аж до Великої Вітчизняної війни трудився в Донецьку. До визволення Донбасу працював у евакуації токарем на оборонному заводі, а потім до 1952 року був директором Донецького будинку культури.

Відтоді його біографія продовжується на Донецькому учбово-виробничому підприємстві — спочатку заступником директора з навчально-виховної роботи, а пізніше — старшим майстром інструментального цеху.

В думках Борис Михайлович повертається до інструменталки. Скоро рік, як інструментальники перебралися на другий поверх новобудованого корпусу. Більше півсотні робітників високої кваліфікації трудяться тут. У просторому, з високими польотами інструментального цеху виблискують новенькі верстати. Он біля

координально-розточувального Леонтія Дроб'яченко штангенциркулем щось зосереджено заміряє, а над матрицею штампу чаклює Олександр Дорофеев, Віктор Лизунков виточує якусь деталь на токарному верстаті, а Микола Годла біля імпульсно-прошивочного заглибився у читання робочих креслень. Тут виготовляється оснастка для всього об'єднання та інших підприємств Товариства. Ім та багатьом іншим Борис Михайлович дав піввіку в життя, прищепив любов до професії слюсаря-інструментальника. Є серед них винахідники та раціоналізатори. Оце недавно Петро Жила та Віктор Ляхов запропонували модернізувати штамп бокового контакту на електропатрон та штамп на скобу до електромагніта ПМЕ-111. Це нововведення дало можливість частково вивільнити робочу силу і вдвічі скоротити операцію на штампуванні, а підрахунок показує, що буде значна економія коштів.

Інструментальний цех виробничого об'єднання «Електромагніт» постійно в авангарді соціалістичного змагання за дострокове виконання завдань п'ятирічки. В цьому заслуга і старшого майстра інструментального цеху, кавалера ордена Трудового Червоного Прапора Бориса Михайловича Туркіна.

Л. СЕМЕНІВ.

КОЛИ ВСІ РАЗОМ

Широкі сфери діяльності профспілок у нашій країні. Вони беруть активну участь у мобілізації трудящих на створення матеріальних і духовних цінностей суспільства, вони — вірний помічник нашої Комуністичної партії.

Ця всебічно важлива роль профспілки добре помітна і на Львівському учбово-виробничому підприємстві № 1, труді вник якого достроково виконали завдання п'ятирічного плану, протягом останніх двох років не раз отримували перехідний вимпел Червоноармійського району Компартії України. Та найдокладніше роботу профорганізації підприємства показав аналіз, зроблений на нещодавній звітно-виборній конференції, на якій були присутні представники від кожного виробничого потоку, дільниці, технічної служби, контори.

Зі звітною доповіддю виступила голова МК профспілки Г. П. Курилас. Небагатослівно, але повно розповіла вона про наслідки роботи профорганізації підприємства, зокрема її місцевого комітету.

— Працюючи пліч-о-пліч з комуністами, адміністрацією підприємства та бюро первинної організації УТОГ, місцевком нашої профспілки зробив гідний внесок у дострокове виконання дев'ятої п'ятирічки, організацію та розвиток соціалістичного змагання, — говорить Г. П. Курилас. — «Дати продукції більше, кращої якості, з меншими виробничими та матеріальними затратами» — таким був девіз усіх наших трудівників.

Справді, роль профорганізації підприємства у трудових здобутках колективу УВП неабияка, і про це свідчать конкретні факти, цифри. Так, виконавши п'ятирічний план за 4 роки і 6 місяців, підприємство реалізувало готової продукції на 23 мільйони 449 тисяч карбованців, виконало план реалізації десяти місяців цього року на 104,9 процента.

Місцевком профспілки не забував таких важливих питань, як введення нових і розширення наявних виробничих потужностей, розроблення умов соцзмагання

для виробничих потоків, економічне та професійне навчання молодих робітників, поліпшення умов праці, збереження виробничого устаткування, побут і відпочинок трудящих, спортивна робота тощо.

В усіх цих справах профорганізація УВП, зокрема її місцевком на чолі з повторно обраною Г. П. Курилас, постійно відчувала підтримку з боку секретаря партійної організації підприємства Л. О. Симаченко та директора І. Ф. Данилюка. Саме така всебічна увага, колективна відповідальність за трудове життя учбово-виробничого підприємства і забезпечили йому успіхи у виконанні планів дев'ятої п'ятирічки та завдань цього року.

Л. АЛФІМОВА.

Олена Іванівна Юшко двадцять років трудиться на Лубенському УВП. Останні кілька років вона працює запускатницею швейного цеху. 115—120 процентів — такий щоденний виробіток у ветерана праці. О. І. Юшко достроково виконала особисту п'ятирічку.

Фото В. ВАСИЛЕНКА.

ДНЕПР

Вот он, Днепр, искрящийся,
Как в сказке, Неумный,
Он несет душе мирно-голубой
покой и ласку,
Льнет к ногам доверчивой волной.
Просветленно я залюбовался,
Как играло солнце в глубине,
Сам в волнах днепровских
искупался,
И вернулась молодость ко мне...
Из глубин выплескивает память
Летний день на этом берегу,
И из искры возгорелось пламя,
И зальют огонь я не могу.
Из воды я вышел полон силы,
Мокрый чуб пригладил пятерней...
В ту минуту небо вдруг затмилось,
Пополам расколото войной!
Я рушник, расшитый петухами,
У воды оставил на траве.
В сердце боль, в глазах и мгла, и пламя.
Вот и шлем уже на голове.
И приказ комполка выполняю,
В первый бой неистово спешу,
Ястребком отчаянным взлетаю,
Сам горю, но «мессера» крушу!
До сих пор я вижу в снах тяжелых,
Как от взрывов вздыбились поля,

Как горят сады, пылают села,
Днепр кипит и корчится земля.
Беспощадно на стремнинах лютых
Нас вертел войны водоворот,
Но огнем победного салюта
Осветился мрачный небосвод.
Плодоносит щедрыми плодами
В год Победы высаженный сад,—
В этом месте танки шли с боями,
Вечным сном друзья-солдаты спят...
Горечь ран, тупую болью полных,
Я лечу Днепра святой водой,
И цветет улыбчивый подсолнух,
Утвержда счастье и покой.
По привычке я погладил снова
Злым свинцом рассеченный висок,
А под миром неба голубого
Чудный Днепр торжественно широк.
Не найти мне слов для выраженья
Чувств моих бездонной глубины —
Тридцать лет со дня освобожденья!
Тридцать лет живем мы без войны!
Мы рассветы ясные встречаем
И счастливых не считаем дней,
А в душе журчит, не умолкая,
Радость полноводная, как Днепр!
Сергей АБАЗИН.
Одесская обл.

Підвищені зобов'язання

З вагомими трудовими здобутками підходить до фінішу завершального року дев'ятої п'ятирічки колектив компактної групи глухих виробничого об'єднання «Мікроприлад». Багато членів УТОГ, серед яких немало слюсарів, токарів, електромонтажників, свердлувальників, нині трудяться вже в рахунок майбутнього п'ятиріччя. На трудовій вахті на честь Дня конституції СРСР першість у соціалістичному змаганні одержали в своїх цехах ударники комуністичної праці Н. А. Савченко, В. І. Вахулович, В. І. Ковдань, Є. А. Гончарова, Р. М. Балацький та З. Н. Галас. Останнім часом ці, а також інші робітники щодня виконують змінні завдання не менш, як на 120—140 процентів. І майже кожен з них випускає продукцію з особистим тавром, здаючи її відділу технічного контролю з першого пред'явлення.

Включившись у змагання за гідну зустріч XXV з'їзду КПРС, переважна більшість членів УТОГ переглянула особисті соціалістичні зобов'язання і взяла нові, підвищені.

Л. ЛЕБЕДИНЕЦЬ,
інструктор-перекладач компактної групи глухих заводу «Мікроприлад».
м. Львів.

Цей поетичний твір Сергія Елистратова Абазіна — не перший з видруканих у «Нашому житті». Як і попередні, він сповнений глибокого патріотичного звучання, щирого ліризму.

Пішше Сергій Елистратович переважно про Велику Вітчизняну війну, про події, в яких сам брав безпосередню участь. Ніхто не забутий, ніщо не забуто, — ось провідна тема його поезій, у яких висвітлюється мужність і відвага радянських воїнів у боротьбі за свободу й незалежність Батьківщини.

Герої віршів завжди, не шкодуючи життя, виконують свій священний обов'язок — захист Батьківщини.

Народився С. Є. Абазін 1918 року. 20-річним юнаком закінчив військово училище. На фронтах війни з гитлерівською Німеччиною воював як льотчик-винищувач. Він — інвалід Великої Вітчизняної війни, член УТОГ. З 1965 року — в. о. Безрівського клубом Товариства на Одещині, очолюючи низовий міжрайонний відділ УТОГ.

РЕПОРТАЖ З ВИРОБНИЧИХ ДІЛЬНИЦЬ

Цех зустрів потріскуванням і спалахами електроварки. Старший майстер Берестенко Раїса Іванівна охоче знайомить мене з передовиками виробництва.

Вздовж цеху по сторонах розташувалися зварювальні апарати для виготовлення металевих корзин. Біля апаратів — робітники.

— Не впізнали? — раптом зупиняється Раїса Іванівна, — знайомтесь, оце і є Іван Омелянович, про якого ми вже говорили.

Назустріч вийшов уже припорошений сивиною, але міцної будови чоловік. Допитливий погляд зустрів мене привітно, але, дізнавшись про мету мого приходу, спомурнів.

— Знайшли, про кого писати!.. Он молодші на п'яти наступають. Того й дивися, що позаду залишать...

На перший погляд І. О. Гаврилов нічим не примітний. Як і всі, він зосереджено працює, а його невисока кремезна постать загубилася серед інших робітників. Про себе говорить неохоче. Коли розмова стосується товарища, робітник змінюється.

...Ще на Заході гриміли бої, коли І. О. Гаврилов поступив на підприємство. Відтоді в трудовій книжці Івана Омеляновича не з'явилось жодного запису про звільнення. Зате лаконічними, густо змережаними рядками багатьох подяк і заохочень вкрились її сторінки.

Немало зробили його працювати руки за 30 років. Освоїв професію зварника і вже навчив її 15 чоловік. Та й нині продовжує цікавитись їхніми трудовими успіхами. Наскільки ветеран щедрий у передачі свого досвіду молодим виробничникам, настільки й ви-

ПРАВОФЛАНГОВІ ЗМАГАННЯ

могливий до них. А хто схибить — не пройде мимо. Де й дівається тоді його лагідна вдача. Зате успіхам своїх товаришів радіє щиро. Навіть, коли його суперник В. І. Кузьменко досягає вищих показників у змаганні. Отак і працюють, доповнюють один одного, поліпшуючи виробничі показники і якість продукції.

Нині, ставши на трудову вахту на честь XXV з'їзду КПРС, Іван Омелянович працює в рахунок 1976 року, вийшовши двічі — 1973 і 1974 рр. — переможцем соціалістичного змагання. Його нагороджено ювілейною Ленінською медаллю.

Як і все підприємство, з навантаженням працює травильно-цин-

кувальна дільниця. В час нашого приходу робота була в розпалі, і увагу привернув ще молодий, але вже впевнений у собі робітник, Євген Дудик.

— Молодий та ранняй, — озвалася про нього Раїса Іванівна. Вже те, яким тоном це було сказано, підтвердило наші сподівання — робітника справді поважають в колективі, пишуться ним. Прийшовши на підприємство, Євген виявив таку старанність і кмітливість, що недовзі здивував навіть досвідчених виробничників. А незабаром він стає ударником комуністичної праці, і товариші, сподіваючись на його зрослий авторитет і репутацію вдумливого й винахідливого робітника, обирають його своїм бригадиром. Відтоді бригада запрацювала ще краще, а останнім часом її виробничі показники сягнули 157—160 процентів місячної норми.

Уже виконали соціалістичні зобов'язання п'ятирічки й інші правохлангові змагання, ряди яких невпинно зростають. Це — В. У. Дяченко, М. Петренко, Н. Н. Дяченко, К. В. Сидоренко, В. П. Ноженко та багато інших.

Готуючись гідно зустріти XXV з'їзд ленінської партії, правохлангові і далі продовжують бути засівувачами соціалістичного змагання, торуючи шлях до нових трудових звершень.

Ф. САВЕНОК.

Є. ДУДИК.

П'ятниця, 5 грудня 1975 р.

ПРОГОЛОШУЮЧИ РІВНІ ПРАВА ДЛЯ ВСІХ ГРОМАДЯН, КОНСТИТУЦІЯ СРСР ПОКЛАДАЄ НА НИХ РІВНІ ОBOB'ЯЗКИ: ОBOB'ЯЗОК ДОДЕРЖУВАТИ КОНСТИТУЦІЮ, ВИКОНУВАТИ ЗАКОНИ, ДОДЕРЖУВАТИ ДИСЦИПЛІНИ ПРАЦІ, ЧЕСНО СТАВИТИСЯ ДО ГРОМАДСЬКОГО ОBOB'ЯЗКУ, ПОВАЖАТИ ПРАВИЛА СОЦІАЛІСТИЧНОГО СПІВЖИТТЯ, БЕРЕГТИ І ЗМІЦНЮВАТИ СУСПІЛЬНУ, СОЦІАЛІСТИЧНУ ВЛАСНІСТЬ, ЯК СВЯЩЕННУ І НЕДОТОРКАННУ ОСНОВУ РАДЯНСЬКОГО ЛАДУ, ЯК ДЖЕРЕЛО БАГАТСТВА І МОГУТНОСТІ БАТЬКІВЩИНИ, ЯК ДЖЕРЕЛО ЗАМОЖНОГО І КУЛЬТУРНОГО ЖИТТЯ ВСІХ ТРУДЯЩИХ. ВІЙСЬКОВА СЛУЖБА В РЯДАХ ЗБРОЙНИХ СИЛ СРСР СТАНОВИТЬ ПОЧЕСНИЙ ОBOB'ЯЗОК ГРОМАДЯН СРСР. ЗАХИСТ БАТЬКІВЩИНИ Є СВЯЩЕННИЙ ОBOB'ЯЗОК КОЖНОГО ГРОМАДЯНИНА СРСР.

ЯКЩО ТРУД НА РАДІСТЬ

Кожного разу, коли я буваю в деревообробному цеху нашого заводу, мимоволі зупиняюсь біля робочого місця шліфувальниці Ганни Трохимівни Грабовенко; жінка працює тут лише шостий рік і починала, як-то кажуть, з азів, а вже має своїх послідовниць. Обидві її вихованки, Тетяна й Люба, що працюють разом з наставницею, сьогодні по праву можуть похвалитися своїми досягненнями.

Проте, найуважніший спостерігач не помітить в роботі Ганни Трохимівни (як, до речі, і її учениць) похвальності. Здається, вона ніколи нічим не стурбована, ніколи не буває стомленою: зовні завжди спокійна, врівноважена. Але в тому, що бригада Анатолія Івановича Антонока систематично виконує доведені завдання на 170—180 процентів, немала заслуга й цієї трудівниці.

Ось що каже сам бригадир: «Нерідко просто радієш, коли бачиш, як вміє Ганна Трохимівна швидко справлятися з виконанням доручень. Річ у тім, що ми випускаємо досить широкий асортимент меблів: і для кораблів, і в торговельну мережу. Тільки для населення виготовляємо серванти, дивани й крісла-ліжка, трюмо, сувенірні вироби... У нашому цеху, як у лісі, можна почути запахи найрізноманітнішої деревини. Біля одного верстака переважає аромат соснової чи ялинової смоли, біля іншого — відчуваєш гіркуватий присмак дуба, там клею, а там березою пахне... І, зауважте собі, обробка деревини кожної породи має свої характерні особливості, секрети, так би мовити. А між тим, слідкуючи за роботою Ганни Трохимівни Грабовенко, ніколи не скажеш, що це й справді так. Майстерність — то велика сила! І приходить вона лише до тих, хто любить свою професію, хто вивчає її з усією серйозністю.

Майстерність! Ось що бачить бригадир в роботі передової тру-

дівниці. Цю майстерність бачать і беруть собі на озброєння й згадані мною дівчата. Знаючи, як нелегко вчитися людині з утраченим слухом, бо й сама така, Г. Т. Грабовенко охоче ділиться з ними своїм досвідом. Особистим прикладом веде за собою заводську молодь.

По-своєму привчає вона Тетяну й Любу і до ошадливості у використанні сировини та матеріалів.

Пригадую, довелось мені бачити, як вона пояснювала їм:

— Ліс, — каже, — це наш перший друг. Це наше багатство. Від нього й найкращі речі домашнього вжитку, й кисень у повітрі, й тепло у хаті, й гриби, ягоди та дичина на столі, й ліки в аптеці... Напевне ніщо не прикрашає землю так, як багатий ліс! Я зросла там, бачила, як він вирощується, і добре знаю, що в поганих господарів гине зелений друг. Ось хоча б дуб... Щоб виростити велетня, багато десятиліть, а то й століття потрібні. А знищити його зовсім неважко: зріж та й залиш напризволяще. Брак у нашій роботі — це теж нищення лісу... Вчитися треба, дівчата! Вчитися працювати по-комуністичному.

І ділом, і словом, і дружньою порадою закликає наставниця свою молоду зміну показувати добрий приклад у праці. І за це не одну вже грамоту одержала. Всі її поважають. Нагороджена й почесним знаком «Переможець соціалістичного змагання 1974 року». А в ці дні, коли колектив деревообробного цеху докладає усіх зусиль, щоб вийти переможцем у соціалістичному змаганні за гідну зустріч XXV з'їзду КПРС, портрет Г. Т. Грабовенко став прикрасою заводської Дошки пошани. Так величають людину, коли труд її людям на радість.

Е. ЮР'ЄВА,

інженер відділу праці й зарплати Миколаївського заводу ім. 61-го комунара.

УРЯДОВІ НАГОРОДИ — НАЙКРАЩИМ

З великим трудовим піднесенням розпочав виконувати завдання останнього місяця завершального року дев'ятої п'ятирічки колектив київського дослідно-виробничого об'єднання «Контакт».

На сьогодні у нас є 355 ударників комуністичної праці. Понад 400 членів колективу наполегливо борються за це високе звання. 144 передовики виробництва, починаючи з травня-червня цього року, працюють в рахунок десятої п'ятирічки. Серед них і токарі Григорій Миколайович Мишутін та Леонтій Михайлович Власенко, і слюсарі-складальники Микола Аріонович Глобеч та Вячеслав Павлович Литовченко, і радіомонтажники Іон Юхимович Арав та Марія Олексіївна Сусло, робітники багатьох інших професій.

Кращі з кращих нещодавно удостоєні високих урядових нагород. Так, заступникові начальника експериментально-інструменталь-

ного цеху Вікторіві Йосиповичу Дегтярьову вручено орден Трудового Червоного Прапора, а токарю-револьвернику Івану Павловичу Теплузі і слюсарю-складальнику Олексію Мусійовичу Марчуку — ордени Трудової Слави III ступеня. На цих товаришів рівняється у нас кожен.

Идучи назустріч XXV з'їздові КПРС, робітники, інженерно-технічні працівники й службовці об'єднання взяли нові, підвищені соціалістичні зобов'язання, якими передбачено насамперед повніше використання резервів, збільшення виробництва й поліпшення якості продукції, досягнення значно вищої продуктивності праці на кожному робочому місці. Вони докладають усіх зусиль, щоб черговий з'їзд рідної Комуністичної партії зустріти гідними трудовими подарунками.

М. БАННИКОВ,

начальник відділу кадрів КДВО «КОНТАКТ».

ПЕРЕД ВЕЛИКОЮ ДОРОГОЮ

Усі троє стоять на порозі нового трудового життя: матимуть не легку, почесну професію сурдопедагога. Поки що дівчата відбувають практику у Львівській спецшколі-інтернаті, тобто безпосередньо працюють з дітьми — закріплюють у своїй пам'яті знання, набуті в стінах рідного їм Київського педінституту.

Правда, традиційне у таких випадках слово «практиканти» для дівчат звучить не вперше: і Людмила Стецюк, і Людмила Леонівна, і Зоя Костенко на практиці уже вдріг, однак нових вражень для них не бракує. Тут уже, коли хочете знати, слово бере професійна цікавість. Чого б це не стосувалося: особливого характеру дитини, а отже індивідуального підходу до неї, чи високо-ефективного методу в подачі нового матеріалу. А сам процес спілкування з дітьми!..

— Коли спочатку, траплялося, ми не розуміли мови наших учнів, то тепер нам самим дивно, як їм не розуміють інші, — розповідає Людмила Стецюк.

— Наша робота з дітьми має свої особливості, — додає Зоя. — Порівняно із загальноосвітньою масовою школою тут різниця не лише в спілкуванні, а й у методиці викладання. Ми значно більше покладемося на наочність, на зо-

рову пам'ять учнів. До того ж, у наших спецшколах є дисципліни, яких зовсім немає в масових школах або які набувають у нас додаткового розвитку і значення. Візьмемо для прикладу предметно-практичне навчання (ППН). Воно у нас з'явилося недавно. Методику його викладання розробив співробітник Московського інституту дефектології СРСР Сергій Олександрович Зиков. Уроки ППН допомагають краще розвивати в дітей мову, особливо побутову лексику. Усе це, зрозуміло, в процесі їх практичної діяльності. ППН об'єднує в собі уроки ліплення, малювання, аплікації, конструювання, моделювання, роботу з тканиною і т. д.

— Є підстави сподіватися, що з нового навчального року більше уваги приділятиметься розвитку слухового сприймання, й, очевидно, для цього згодом буде окремих учителів, тобто логопед для глухих дітей, озброєний спеціальною апаратурою, — інформує нас Людмила Леонівна.

Нова техніка, нові спеціальності, плани, перспективи... Що не кажи, а на сучасному рівні, творчо мислять молоде покоління педагогів! А як же інакше?..

Я подікався у студенток: що, власне, покликло їх обрати собі фах сурдопедагога. І від усіх почув відповідь: бажання стати вчи-

телем, зокрема зацікавлення сурдопедагогікою. Навіть допоміжні, так би мовити, навідні фактори виявилися схожими. У Зои Костенко в школі глухих працює мати, в Людмили Леонівни сестра. Елементи міміки дівчатам знайомі з дитинства.

У роботі студенткам незмінно допомагають їхні викладачі, які з цією метою навідується до Львівської школи-інтернату, а також — досвідчені місцеві педагоги. Що до останніх, то дівчата особливо завдячують Лідії Федорівні Дегтярьовій, у підготовчому класі якої вони провадять заняття.

Практика для майбутнього педагога — надзвичайно важлива справа. Часто якраз вона першою виявляє, чи правильно ти обрав професію, чи зумієш провікувати усе життя з маленькими людьми, чи навчишся розуміти їх і, розуміючи, виховувати, вчити. Разом з тим практика — відповідальна пора для того шкільного колективу, який тимчасово приймає майбутнього педагога. Тут маємо на увазі не лише фахову пораду, моральну підтримку і відповідний такт — студент повинен бачити красиві, гідні поваги взаємостосунки своїх старших колег. Адже з порогу цієї школи він остаточно зважеться на свою велику життєву дорогу.

О. ПАЛІЧУК.

СПОРТ ЛЕГКА АТЛЕТИКА

ПІДСУМКИ, ПРОБЛЕМИ, ВИСНОВКИ І ПЕРСПЕКТИВИ

А поки що на середні дистанції (800 і 1500 метрів) як у чоловіків, так і в жінок результати нижчі, ніж у спортсменів Російської Федерації. Навіть найсильніший наш бігун Степан Білусяк з Ужгорода на 800-метровій серед чоловіків на всесоюзних змаганнях був тільки п'ятим, О. Браниш серед трьох жінок була на біговій доріжці останньою.

З бігу на 1500 м кращий з наших спортсменів М. Топчів із Запоріжжя був шостим (4,09,4 сек), програвши 10 сек. переможцеві. Як наслідок невисоких результатів, з наших спортсменів на всесоюзні змагання і не було, кого виставляти.

З довгих же дистанцій справи у нас набагато кращі. З бігу на 5000 м фінішував другим М. Невтовканий, програвши переможцеві лише 0,2 секунди. На 10-ти кілометровій дистанції майстер спорту М. Васильєв легко переміг з результатом 32,09,0 хвилини. М. Соцький на дистанціях 5000 і 10000 метрів був четвертим.

Переможцями на дистанції 3000 м з перешкодами на всесоюзних змаганнях вийшли наші спортсмени А. Білофанов (9,52,0 хв.) та М. Васильєв (9,56,0 хвилини).

За різних обставин на республіканські змагання з спортивної ходьби на 10 км не були виставлені наші найкращі ходаки В. Мельник із Дніпропетровська та Д. Крикливий з Вінниці. Це й відбилося на результатах. З посереднім показником переміг кримчанин В. Мещеров (52,43,8 хв.). На попередніх змаганнях цю дистанцію долав Мельник за 48,46,2 хвилини.

Як відомо, тривалий час на республіканських і всесоюзних змаганнях з бігу з бар'єрами боротьба за першість ведеться між заслуженим майстром спорту В. Скомороховим та М. Шершнем із Вінниці. І цього разу традиція не порушилась. З бігу на 110-метрів з бар'єрами першим був Вячеслав, другим — Михайло.

З кожним роком удосконалюється майстерність О. Глухенького з міста Жданова. Олександр легко виграв стрибки в довжину і висоту на республіканських і всесоюзних змаганнях. На останніх він був близький до нового рекорду країни, але рекорд двадцятилітньої давності майстра спорту з Ленінграда Е. Слуцького (2 м 00 см) не був побитий і цього разу. О. Глухенький поки що має рекорд УТОГ з стрибків у висоту 195 сантиметрів. Стрибки в довжину він виграв на республіканських змаганнях на 7 м 01 см і всесоюзних — 7 м 17 см.

Серед жінок цей вид спорту ось уже кілька років після від'їзду Г. Смирнкової за межі України став ахілесовою п'ятою нашої легкої атлетики. Навіть висота 140 см для багатьох українських спортсменок недосяжна, тоді як стрибунки ВОГ вибирають першість, долаючи 160 см і вище.

Краще йдуть справи у стрибках в довжину. Тут ми маємо трьох спортсменок — Р. Розман, Т. Крамарову, Л. Федоренко, які долають п'ятиметрову відмітку. На них наша збірна покладе всі надії на наступних змаганнях.

В стрибках з жердиною у нас теж справи не кращі.

Закінчення. Початок див. у №№ 47 і 48.

У змаганнях металіків більш відрадне становище. Лідери нашої команди з кидання диска і штовхання ядра О. Калина і Л. Копчин легко перемогли своїх суперників як на республіканських, так і на всесоюзних змаганнях. Постійно поліпшує свої досягнення в киданні молота Олег Бережний. Цього разу на республіканських змаганнях він довів рекорд до 42 м 36 см.

Якщо легку атлетику називають королевою спорту, то багатоборство — її вінець. В змаганнях п'ятиборців існує формула: п'ять стартів і один фініш. І подолати їх не так-то й просто, потрібна неабияка воля, витримка і нагнута вистає.

В жіночому п'ятиборстві у нас визнаним лідером стала Галина Ковальова, школярка з Ворошиловграда. Галина рівно виступає з чотирьох видів, і лише в штовханні ядра відчувала себе невпевнено. Проте на всесоюзних змаганнях вона вийшла на II місце з новим рекордом України — 3088 очок. Першою стала ленинградка Ніна Іванова, яка на десять років старша за Галину. Та при наполегливих тренуваннях у удосконаленні з окремих видів Галина найближчим часом може на рівних боротися з Івановою.

Тривалий час чоловіче п'ятиборство у нас відставало. Цього року до змагань з п'ятиборства ми підключили деяких сильних спортсменів. Досить успішно виступив О. Літош. Вперше виступаючи в п'ятиборстві на всесоюзних змаганнях, Олексій виборов друге місце. Першим і третім були теж наші спортсмени Ф. Фомін та О. Потопальський. Отже, перші місця серед чоловіків наші. Але на цьому аж ніяк не можна заспокоюватися, бо в команді Російської Федерації не виступають кілька провідних спортсменів, серед них рекордсмен світу Володимир Богданов з Ленінграда.

У наших п'ятиборців є, на жаль, слабкі місця, і їм потрібно як слід попрацювати.

Стало приємною традицією щороку відкривати нові таланти, які успішно виступають за збірну України. Серед них хочеться, в першу чергу, назвати Л. Федоренко, О. Статівку та інших молодих спортсменів, про яких говорилось вище. Поряд з цим існує протилежне явище, коли деякі багатоборці спортсмени стають «одноденками», тобто після спортивного спалаху наступає згасання, починається небажана в спорті інертність. Де вони, що не справдили сподівань, — О. Квипер, В. Маханьков, Ю. Кириченко, М. Дудюк? Хто винен, що вони або зупинилися на вчорашньому рівні, або взагалі відійшли від спорту?!

Названі вже змагання виявили як сильні, так і слабкі сторони наших спортсменів. І все ж Положення про всесоюзні змагання з легкої атлетики не передбачає повного виявлення цих плюсів і мінусів. В тих видах спорту, де ми поступаємося суперникам, дозволяється не виставляти своїх легкоатлетів. До залуку входять 18 кращих результатів.

Зустріч легкоатлетів УТОГ і ВОГ має виявити наші можливості, бо командам доведеться виступати з усіх видів програми. Що покажуть майбутні зустрічі цих провідних команд?..

В. МАГРИЛОВ, старший тренер команд УТОГ.

БУДНІ ШКОЛИ

ництвом учні набираються глибоких знань, готуються до корисної діяльності на благо рідної Вітчизни.

Ще 1969 року тут відбувся перший випуск учнів дванадцятого класу. За минулий час випущено 72 чоловіка. 32 з них вступили до технікумів, 15 — в училища, а решта успішно трудиться в Жданівському філіалі Донецького виробничого об'єднання «Електромагніт», на державних підприємствах міста.

Про ударну працю своїх вихованців школа одержує добрі відгуки, підтримує тісний зв'язок з колишніми випускниками. В залі трудової слави оформлено стенд з портретами передових виробничників — колишніх учнів школи.

На фото: урок з російської літератури в десятому класі проводить завуч школи Надія Михайлівна Дудник. Практичні роботи на токарному верстаті виконує учень 12-го класу Саша Кравцов. Поруч викладач трудового виховання В. М. Сиделев.

Фото І. ЩЕРБАНОКА.

ЦІКАВІ ЗУСТРІЧІ

Нещодавно за програмою Міжнародного року жінки у Вінницькому будинку культури члени УТОГ зустрічалися з місцевими літераторами. У гості до глухих трудівників прийшли поетеса Ніна Гнатюк та прозаїк Леонід Пастушенко. Л. Пастушенко розповів про завдання радянської літера-

тури, про роль жінок-письменниць, членів Вінницької організації Спілки письменників України. Н. Гнатюк розповіла про свій шлях у літературу й прочитала вірші з книжки «Пелюстки грому».

Вечір залишив незабутні враження у членів УТОГ.

М. НИРОВ.

ЗАХОПЛЮЮЧА МАНДРІВКА

Про те, що Уманський дендропарк-заповідник «Софіївка» є одним з кращих на Україні, ми, члени УТОГ Новопрязького міжрайвідділу, уже чули, а ось був там не кожний. А тому на загальних зборах запланували спеціальну екскурсію.

І ось настав день, на який вона була призначена. Розмови, хвилювання: «А як нас приймуть

в Уманському клубі УТОГ?», «Куди заїхати по дорозі?»...

Насамперед ми завітали на хутір «Надія», де побували в садибі видатного українського письменника Карпенка-Карого (І. Тобілевича), в якій він жив і творив. Тут ознайомилися з експонатами музею драматурга і, як належить за звичаєм, напилися джерельної води. На прощання

онук письменника, Андрій Юрійович, кожного з нас щедро пригощав яблуками з саду Карпенка-Карого.

Нарешті заходимо й до Уманського клубу глухих. Хоч і довгою була дорога, але втоми, здається, ніякої! Нас радо зустріли директор клубу Г. Є. Кравченко, перекладач О. Т. Єкнич, художній керівник М. І. Кравченко та

чимало відвідувачів культзакладу. Дружні потиски рук, радісні посмішки, нові знайомства... То була сердечна зустріч.

Наступного дня ми з раннього ранку попрямували у «Софіївку». Скільки тут чудового, неповторного! Побачили й острів кохання, й китайську альтанку, і грот страху й сумнівів, і багато-багато іншого, незабутнього.

А потім у супроводі господарів ми відвідали всі історичні місця древнього міста, побували у бу-

динку-музеї, в якому 1903 року передруковувалася ленинська «Іскра», у краєзнавчому музеї.

Додоמו поверталися бадьорими, відчувачи задоволення від того, що мандрівка вийшла захоплюючою.

З. БЕРЕЖНА.

Кіровоградська обл.

В. о. редактора В. ПІТЕНКО.